

Het Geheim

HET GEHEIM

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Misdaad mysterie

Alle gebruikte namen van personen, onderlinge relaties en gebeurtenissen vermeld in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2024 Walkees

1.

J*enny, de receptioniste, was net even in de keuken om een boterhammetje te scoren toen ze het schelle geluid van de bel van de receptie hoorde.*

“Wat zullen we nu hebben? Een gast? Nog nooit gebeurd in november. Hendrik, bewaar jij mijn boterhammetje even in de koelkast? Ik ga snel even kijken.” Ze had zich alweer omgedraaid en liep in de richting van de receptie toen ze Hendrik, de chef-kok van het hotel bevestigend hoorde brommen. In tegenstelling tot het hotel zelf was het voor de keukenbrigade wél een drukke dag vandaag. Het restaurant van het hotel werd drukbezocht, gedurende de hele week, het hele jaar door. De reden hiervoor was simpel; het was het enige restaurant in het dorp, zelfs geen Chinees restaurant was er te vinden. Het enige andere eetetablisement van het dorp, als je het zo mocht noemen, was de snackkar van Piet patat bij het pontveer. Het was eigenlijk een omgebouwde caravan, maar dat maakte niemand wat uit, want de patat van Piet was wijd en zijd bekend.

Jenny nam plaats achter de balie van de receptie en werd inderdaad verrast door een man van rond de veertig, modern gekleed, een goed verzorgd gezicht en donkerblond kapsel. De man vroeg direct of er een kamer vrij was, waarop Jenny haar antwoord al klaar had. Jenny nam het niet zo nauw met etiquette en zei gewoon wat er in haar opkwam.

“Een kamer vrij? Wij hebben in totaal vierentwintig kamers, en u kunt kiezen welke u wilt, want zoals normaal in november, hebben we geen enkel andere hotelgast.

Dit betekent overigens niet dat dit een spookhotel is en dat u zich eenzaam zult voelen, want ons restaurant en de bar zijn altijd goed bezet. Mag ik u kamer vijftientig adviseren meneer?

Het is de mooiste kamer die we hebben, met eigen badkamer en uitzicht op de Lek. Deze kamer heeft een tarief van vijftien euro per nacht, inclusief ontbijt. Bent u van plan langer te blijven, of bent u op doorreis?" De man glimlachte naar de spontaan klinkende receptioniste, maar had direct een vraag die duidelijk maakte dat hij goed had geluisterd naar wat hem zoeven was verteld.

"Kamer vijftientig? U vertelde dat het hotel vierentwintig kamers heeft?" De receptioniste glimlachte en kwam met uitleg.

"U heeft goed opgelet meneer, maar de reden is simpel. Dit hotel heeft geen kamer met het nummer dertien, vandaar. Als u dit registratieblaadje even wilt invullen, dan vertel ik u ondertussen wat bijzonderheden. Mijn naam is Jenny en ik ben hier de receptioniste, iedere werkdag van zeven tot elf uur 's morgens. Na elf uur of in het weekend zult u mij best nog vaker hier rond zien lopen, want ik ben ook de eigenaresse van hotel Lekzicht. 's Avonds, wanneer het druk is in de bar neem ik regelmatig zelf plaats achter de tap. Het ontbijt kunt u nuttigen in het restaurant van zes tot elf uur 's morgens. Het restaurant biedt buiten het ontbijt ook de gelegenheid voor het nuttigen van lunch en/of diner en de keuken is open tot tien uur 's avonds. De bar is open van acht uur 's morgens tot middernacht, maar dat kan weleens wat later worden ook, wanneer er nog genoeg gasten zijn die het naar hun zin hebben. U vindt op uw kamer allerlei informatie over de omgeving en als u verder nog vragen heeft kunt u altijd hier terecht. De receptie is vierentwintig uur per dag bezet, al zult u misschien wel soms gebruik moeten maken van de bel, zoals u net al hebt meegemaakt." Toen keek ze de man, die zijn gegevens had ingevuld weer met een grote glimlach aan.

“Nu, hoe kan ik nog vragen hebben, na zo een duidelijke uitleg. Mijn naam is Jerry, als dat geen toeval is? Jenny, Jerry, klinkt goed, vind je niet?” Jenny glimlachte weer maar wachtte gewoon tot de man weer verder ging.

“Ok, ik ga natuurlijk op uw advies in en neem kamer vijftientwintig. Wél heb ik direct een verzoek. Ik heb een lange reis achter de boeg en wil eerst even kort mijn ogen sluiten, op mijn kamer, maar ik wil niet de hele dag wegslapen. Het is nu tien uur. Kan ik om twaalf uur gewekt worden? Dan zal ik om ongeveer half één in het restaurant zijn voor de lunch. Oh, en dan nog dit, zullen we elkaar maar gewoon tutoyeren? Ik ben op vakantie en zal hier waarschijnlijk zo’n drie weken blijven, dus ik vind dat ge-u en zo niet bijdragen aan mijn vakantiegevoel. Overigens, mijn auto heb ik daar rechts van de tennisbaan geparkeerd, die zwarte Porsche daar. Is dat in orde?” Jenny glimlachte weer en gaf antwoord, ook tonend goed naar de man te hebben geluisterd.

“Geen probleem Jerry. Als je mij de sleutels geeft dan laat ik hem op een veilige plaats parkeren. De sleutels worden hier veilig bewaard tot je ze weer oppikt. Natuurlijk zullen wij je wekken.” Toen riep ze naar de portier, bij de ingang.

“Harry, breng jij meneer even naar kamer vijftientwintig? En daarna kun je meneers auto naar de achterplaats brengen.” Toen richtte ze zich weer tot de man, die zijn autosleutels al aan de portier gaf.

“Dan wens ik je een fijn en goed verblijf in ons hotel, Jerry. Wij zullen elkaar vandaag vast nog wel een keer tegenkomen. Voor nu, slaap lekker. Ik zal er direct voor zorgen dat je op de gevraagde tijd wordt gewekt.”

Harry had de man al gevraagd hem te volgen dus zag Jenny ze binnen een minuut in de lift stappen. Direct nadat de deuren waren gesloten pakte ze het registratieformulier en zag tot haar vreugde dat de man alle vragen had beantwoord.

Ook had hij blijkbaar zonder problemen zijn paspoort achtergelaten. Jenny bekeek eerst het paspoort en zag dus dat de man Nederlander was en negenendertig jaar oud was. Een mooie leeftijd, dacht ze. Maar ze zag ook iets opmerkelijks, opmerkelijk omdat de man er niets over had gezegd, wat ze toch wel wat vreemd vond.

Ze zag zijn geboorteplaats, Aandelek. Waarom had hij niet vermeld dat hij in dit dorp geboren was? Nu ze ook een blik op zijn achternaam wierp zag ze geen echt Aandelekse naam; Mol. Misschien had hij hier dus niet lang gewoond.

Ze zag ook dat hij flink gereisd had en vanmorgen in Nederland was aangekomen vanuit Bangkok, wat om de één of andere reden minder positief klonk voor de toch wel bijzonder geïnteresseerde Jenny. Ze borg het paspoort op in de daarvoor bestemde kluis onder de balie en begon het registratieformulier te lezen. Ze las dat hij ongehuwd was en als beroep journalist had opgegeven. Hiermee werd ze weer enigszins gerustgesteld, alhoewel ze toch het gevoel bleef houden dat er iets niet klopte. Ook kwam de man haar op de één of andere manier bekend voor, maar ze kon er haar vinger niet opleggen. Ze voerde de gegevens in het hotelsysteem en deed toen iets wat ze nooit eerder deed. Ze zag Harry uit de lift stappen en riep hem direct toe haar de autosleutels van de man terug te geven.

“Ik zet die auto zelf even weg, ik heb altijd al eens in een Porsche willen rijden”, zei ze weer met een grote glimlach op haar gezicht.” Harry vond het prima.

“Je gaat je gang maar hoor, mijn kans komt vast ook nog wel. Hij schijnt minimaal drie weken te blijven, misschien zelfs langer, vertelde hij me. Een verdraaid aardige man, en een goede tipgever.” Daarbij toonde hij triomfantelijk een biljet van tien euro.

“Nou, we moeten hem dan maar goed in de watten leggen, het is per slot van rekening onze enige hotelgast.” Haar woorden waren nog niet koud, toen er zowaar een nieuwe gast voor de receptie verscheen.

Weer een man, maar duidelijk ouder dan de eerste gast van die dag en een beetje slonzig gekleed.

Jenny gaf met een zucht de sleutels van de Porsche aan Harry en richtte zich tot de man voor haar.

“Goedemorgen meneer. Mijn naam is Jenny en ik heet u welkom in hotel Lekzicht. U wenst een kamer?”

Deze keer ging het wat formeler en na een minuut of tien kon de net weer teruggekomen Harry de man naar kamer twaalf brengen, de goedkoopste kamer in het hotel. Toen Harry na tien minuten weer terug bij de receptie was, was hij een stuk minder vrolijk.

“Wat een zak zeg. Geen vriendelijk woord, en kijk.” Toen toonde hij de lachende Jenny vijftig eurocent.

Jenny had simpel plezier met de komst van de twee gasten, in november nog wel.

2.

Jenny liep om één uur die middag het restaurant binnen, toch wel een beetje nieuwsgierig of Jerry, de eerste gast van die morgen zijn lunch daadwerkelijk in het restaurant zou gebruiken.

Ze werd teleurgesteld. Buiten de restaurantgasten van buiten trof ze alleen de tweede gast van die morgen. Hij had zichzelf een plaats bemachtigd achter in het restaurant en zat met zijn gezicht gericht naar de ingang. Toen zag ze de blik van de man verstarren en direct daarna met een, zo leek het, dreigende blik in haar richting kijken. Lang om daarover na te denken was er niet en bleek ook niet nodig, want ze werd begroet door de op dat moment binnenkomende Jerry. Ze begreep direct dat de dreigende blik van de eerdergenoemde man Jerry had betroffen, die op zijn beurt ook niet echt vrolijk uit zijn ogen keek, en zich duidelijk moest herstellen, alvorens dan toch weer heel vriendelijk Jenny te woord te staan.

“Goedemiddag Jenny. Ik heb even heerlijk geslapen en had wat meer tijd nodig om wakker te worden en mij gereed te maken voor de lunch. Is er nog een plaatsje vrij voor mij? Als je tijd hebt trouwens, nodig ik je graag uit mij te vergezellen. Wat denk je?”

Jenny had duidelijk gemerkt dat de man naast haar de blik van de man achter in het restaurant had opgemerkt maar niets wilde laten blijken. Ze was nu echt nieuwsgierig naar wat dit allemaal te betekenen had en accepteerde daarom, tegen elke gewoonte in, Jerry's uitnodiging. Ze leidde hem naar een tafeltje waarvandaan het voor hen makkelijker en vooral onopvallender mogelijk was de man in de slonzige kledij te observeren, makkelijker dan de man hen.

Toen ze plaatsgenomen hadden nam Jenny direct het woord, brutaal en spontaan als ze nu eenmaal was.

“Het is een bijzondere dag hier, want jij bent niet meer de enige hotelgast. Even nadat jij naar je kamer ging kwam er een tweede gast binnen. Heel bijzonder, want we hebben echt nooit hotelgasten hier in november. Maar het leek mij net dat jullie elkaar kennen?” En toen richtte ze haar gezicht in de richting van de andere gast, alsof ze Jerry vroeg haar blik te volgen.

“Dat slonzige mannetje daar?” Jerry reageerde op een verbaasde toon. “Nee, nooit eerder gezien. Jij zal meer van hem weten dan ik, want hij zal zich toch zeker bij jou hebben ingeschreven?” Jenny kreeg geen kans te antwoorden want plotseling zag ze het mannetje aan de andere tafel naar adem happen, alsof hij zich verslikte. Jerry zag het ook en rende op de man af, die inmiddels al blauw in het gezicht aanliep. Jerry nam plaats achter de man en nam hem in de Heimlich greep. Hij wist blijkbaar precies wat hij deed en maakte een vuist van zijn rechterhand die hij om de man had geslagen op de hoogte van zijn buik. Toen omvatte hij met zijn andere hand de vuist en stootte twee maal kort zijn armen omhoog, richting de man’s kin. Dit herhaalde hij een paar keer, maar niets scheen te helpen. Toen riep één van de andere gasten.

“Stop maar, hij is dood, je hebt je best gedaan, maar nu moet je stoppen. Meer mensen liepen op Jerry af en probeerden hem tot stoppen te dwingen. Hij was als in trance, maar uiteindelijk bereikten de woorden zijn bewustzijn, en liet hij moegestreden los. Terwijl de man door twee andere gasten werd opgevangen en op de vloer gelegd, zakte Jerry ook neer. Jenny liep op hem af en legde haar arm over zijn schouder. Terwijl ze haar personeel toeriep de dokter te bellen en iedereen in het restaurant vroeg aan hun tafel te blijven zitten, richtte ze zich weer tot Jerry, die wonderwel weer helemaal bij de les leek te zijn.

Wat helemaal opvallend was, was dat Jerry weer in een normale houding aan tafel zat en zelfs het menu zat te bestuderen. Jenny snapte hier niets van en besloot zich eerst maar met de andere eetgasten bezig te houden en ervoor te zorgen dat het lichaam van de zojuist overleden man wat afgeschermd werd.

De afstanden waren klein in het dorp, dus zagen ze de dokter al binnenkomen. Jenny liep samen met de dokter naar het lichaam van de man en de dokter boog zich direct over het lijk. Al snel richtte hij zich weer op en had een onheilspellende mededeling voor Jenny.

“Jenny, ik vrees dat we de politie moeten bellen, want deze man is door vergiftiging om het leven gekomen.”

“Vergiftiging? Maar hij verslikte zich, toch? Ik begrijp het niet. Wat gebeurt hier toch allemaal vandaag? De politie, ja, zeker. Harry, doe jij dat alsjeblieft? Ik moet even gaan zitten en nadenken”, zei ze, terwijl ze uit een ooghoek naar de tafel keek waar Jerry had gezeten. Had, want hij was weg. Jenny keek de ruimte rond maar kon hem niet waarnemen. Harry kwam alweer terug en ze vroeg hem direct of hij had gezien waar hun andere hotelgast was gebleven. Harry had een antwoord.

“Ja, die zag ik net weggrijden, en volgens mij had hij haast. Maar ik heb een mededeling van de politie. Er zal zo iemand hier zijn, maar die liet al weten dat niemand het hotel mag verlaten, dus ik ga naar de deur. Ik geloof dat die hotelgast de enige is die hem gesmeerd is, voor wat voor reden dan ook. Was toch echt een aardige man.” Jenny had het niet meer, en riep om koffie.

Juist toen Jenny haar eerste slok van de koffie nam, hoorde ze de sirene van een arriverende politieauto. Toen ze naar buiten keek was er een volgende verrassing. Achter de politieauto kwam de zwarte Porsche van Jerry Mol tot stilstand.

Ze zag twee, waarschijnlijk rechercheurs, uit de politieauto stappen, een man en een vrouw, en direct in conclaaf gaan met de eveneens uit zijn auto gestapte Jerry Mol.

Het leek op een normaal gesprek en na een paar minuten kwamen de drie gezamenlijk het hotel binnen, waar Jenny al naar de receptie was gegaan. De blijkbaar leidende rechercheur stapte direct op haar af en sprak haar aan.

“U bent de eigenaresse van dit hotel? Juffrouw Rietveld?” De man wachtte niet eens op een antwoord. “Ik ben rechercheur inspecteur Den Dool, en dit hier is mijn collega, rechercheur sergeant Sylvia Brouwer. Deze meneer kent u al, neem ik aan?” Hij knikte in de richting van Jerry Mol.

“Wij gaan nu eerst naar het plaats delict, daarna komen we bij u terug. Gelieve ervoor te zorgen dat niemand dit pand verlaat.” Toen zag Jenny de twee mannen en de vrouwelijke rechercheur richting het restaurant lopen met Jerry voorop, alsof hij er gewoon bij hoorde. Harry had dit ook gemerkt en keek Jenny aan.

“Wat gebeurt hier allemaal? Is die gast misschien van de politie? Heb jij enig idee wat hier speelt?”

“Ik begrijp er ook weinig van Harry. Hij heeft op het registratieformulier als beroep journalist ingevuld. Maar, een vraagje. Jij bent ongeveer van zijn leeftijd denk ik, en je woont hier al vanaf je geboorte. Ken jij hem niet? Wat ik namelijk uit zijn paspoort heb begrepen is dat hij hier in Aandelek is geboren. Zijn achternaam is Mol, geen Aandelekse naam eigenlijk.” Harry antwoordde zonder nadenken.

“Mol? Nee, dat is geen naam van hier en kennen doe ik hem niet, alhoewel ik moet zeggen dat ik wel een gevoel kreeg hem eerder gezien te hebben, na ons praatje in zijn kamer. Misschien is hij wel undercover hier of zo, en misschien is dat paspoort wel vals?” Jenny glimlachte.

“Nou Harry, laten we nu maar stoppen. Dit gespeculeer brengt ons nergens. Laten we maar gewoon afwachten.” Harry haalde zijn schouders maar eens op en posteerde zichzelf bij de ingang. Hij had ook al de orders gekregen geen nieuwe gasten binnen te laten.

Dit bracht hem trouwens direct in een hevige discussie met een man die er niet van gediend bleek te zijn de toegang tot het hotel te worden geweigerd.

“Zeg, wat is dit voor onzin? Ik eis binnengelaten te worden, ik kom met belangrijk nieuws. Waar is Jerry Mol? Ik wil dat u hem nu gaat halen. Zeg hem dat Albert op hem wacht.” Jenny was inmiddels ook bij de twee krakelende mannen aangekomen en trachtte de situatie tot bedaren te brengen.

“Meneer, als u hier gewoon even wilt wachten? Wij hebben duidelijke orders van de politie om niemand binnen of buiten te laten. Ik zal een poging wagen uw boodschap door te geven, een ogenblik.” Daarop draaide ze zich om en liep richting het restaurant, waar Jerry Mol en de twee rechercheurs net weer buiten stapten. Jenny vertelde direct van de man bij de ingang, en het bleek dat de naam voor geen van de drie vreemd was.

“Ok,” sprak rechercheur Den Dool. “Wij gaan wel even naar hem toe. Daarna wil ik u graag even spreken. Wij zijn dadelijk bij u terug.”

Bij de ingang was het niet de rechercheur die de nog steeds onrustige man aansprak. Het was Jerry Mol die het woord nam. “Albert, wat doe jij nu hier? Hadden wij geen duidelijke afspraken? En waarom zoveel tumult?” De man wachtte amper tot Jerry was uitgesproken. “Zorg jij er nu maar voor dat we ergens rustig kunnen praten, ik heb nieuws wat ook je politievriendjes hier zal interesseren. Maar wat is hier eigenlijk aan de hand? Waarom zijn zij überhaupt hier? En wat is dat met die dodenkar hier?” Nu nam rechercheur Den Dool het gesprek over.

“Wij gaan nu inderdaad eens even een rustig plekje zoeken. Sylvia, doe jij even een onderzoek onder de medewerkers van het hotel, en probeer ook een lijst te maken van alle personeelsleden en hun werktijden vandaag.” Toen sprak hij weer tot de mannen. “Laten wij eigenlijk maar teruggaan naar het restaurant en daar een plekje bij de ingang innemen. In het restaurant zijn nu toch alleen maar onze eigen mensen. Meneer van Hintum, u kunt met ons meekomen.”

Toen ze de receptie passeerden vroeg rechercheur Den Dool en passant aan Jenny of er wat koffie en water naar het restaurant gebracht kon worden, waarop Jenny simpelweg knikte en richting keuken begon te lopen.

De mannen namen plaats aan de eerste tafel, aan de raamkant, en ze zaten nog maar net toen Jenny alweer aan de tafel kwam met koffie en wat frisdrank. De leidende rechercheur nam direct weer het woord.

“Dank u wel, juffrouw Rietveld. U ziet dat wij ons een rustig plekje hebben toegeëigend. Hier kunt u ons straks vinden als wij tijd hebben het gesprek met u aan te gaan.” Jenny vond het nodig even iets duidelijk te maken.

“Allereerst had ik graag dat u ophield met dat ge-juffrouw en mijn voornaam weet u ook; Jenny. Verder snap ik best dat u bepaalde procedures dient te volgen maar begrijp wel dat dit een bedrijf is en dat wij geen geld kunnen verdienen zonder gasten. De lunch is nu al verpest en gaat ons dus alleen geld kosten. Ik had graag dat u uw uiterste best deed dit restaurant rond vier uur weer vrij te geven. Wij kunnen het ons helaas niet veroorloven ook de avondronde te missen. En verder nog dit. Ik ben bereid u te helpen met wat u maar wilt en zal altijd beschikbaar zijn voor vragen, maar niet als u tegen mij blijft liegen.” Met deze woorden keek ze veelzeggend in de richting van Jerry Mol, waarschijnlijk verwijzend naar het feit dat hij haar had verklaard de overleden man niet te kennen. De rechercheur glimlachte, maar kon Jenny niet volledig tevreden stellen.

“Uiteraard zullen wij daarvoor onze uiterste best doen Jenny, echter, beloven doe en kan ik niets. Zoals je ziet wordt het lichaam al afgevoerd, dus wat dat betreft ziet het er goed voor je uit.” Jenny was helemaal niet blij met dit antwoord.

“Niets ziet er goed uit, sinds die arme man zich verslikte, of wat er dan ook gebeurd mag zijn. En bij mij zweeft er een vraag door mijn hoofd waarvan ik niet begrijp dat jullie het daar nog niet over hebben gehad.

Ik hoorde dus ook het woord vergiftiging vallen. Waarvandaan? Waarom zijn jullie mensen mijn keuken nog niet aan het onderzoeken? Ik moet toch voordat ik daar ook maar iets kan doen weten hoe dat zit, nietwaar?” Weer glimlachte de rechercheur en nu had hij een iets bevredigender antwoord.

“Jenny, ik begrijp je zorgen, maar deze zijn niet nodig. De keuken wordt al op non-actief gehouden en voor wat betreft de herkomst van het gif kunnen wij heel gemakkelijk al tot conclusies komen door het voedsel en de drank aan tafel te testen. Onze forensische mensen hebben dit waarschijnlijk al voor elkaar, want daar komt juist de leider van het team aan. Wacht maar even. Zo, Freek, al iets te melden?” De leider van het forensisch team nam even plaats aan de tafel en begon zijn voorlopige rapportage.

“Ja, eigenlijk vrij simpel allemaal. Wij zijn er vrijwel zeker van dat het gif was aangebracht op het bestek van de man. Het is dan ook duidelijk dat dit hier in het restaurant moet hebben plaatsgevonden, aangezien het bestek reeds op de tafels aanwezig was, voordat de man zelfs plaatsnam. Gezien de lay-out van dit gebouw en de relatieve stilte in de ochtend, kan dit dus eigenlijk al ruim van te voren zijn gedaan door iedereen die wist van de man’s reservering, want daar zit hem de clou. Ten eerste blijken hier de tafels al rond elf uur gedekt te worden voor de lunch, direct nadat de ontbijtronde is beëindigd.

Bovendien had de man speciaal die tafel gereserveerd, waarschijnlijk om goed zicht te hebben over het hele restaurant. Verder valt er dus weinig te melden. We nemen alle interessante zaken mee naar het lab voor nader onderzoek op vingerafdrukken en dergelijke. De keuken gaan we nu, voor alle zekerheid nog een kijkje in nemen, maar ik ben er redelijk van overtuigd dat dit onnodige moeite zal blijken te zijn geweest wanneer we daar weer vertrekken. Wat mij betreft kun je het hier vrijgeven, en de keuken waarschijnlijk over een half uurtje of zo.” De rechercheur knikte slechts en richtte zich direct weer tot Jenny.

“Ok Jenny, klinkt dat beter? Luister, zijn er hier camera’s binnen het hotel, en zo ja, waar?” Jenny had haar antwoord klaar.

“Binnen hebben we alleen camera’s in de ontvangsthall en boven de receptie, en in de bar. Buiten bij de ingang uiteraard en op de parkeerplaats. Dat is het. Ik zal er wel voor zorgen dat alles voor u beschikbaar zal zijn.” Dat was goed nieuws voor de rechercheur.

“Geweldig, dank je wel. Wij hebben hier nog even nodig. Ik zal je wel laten roepen als we het gesprek met jou aan kunnen gaan, dat zal er nog steeds van moeten komen, vrees ik.” Jenny ging haar weg en de rechercheur richtte zich nu eindelijk tot de man die ze bij de ingang hadden opgepikt.

“Ok, Van Hintum. Nu jij. Wat heb jij hier te zoeken, juist op dit moment?” De man keek verbolgen richting de rechercheur, maar toen hij begon te praten keek hij enkel naar Jerry Mol.

“Wij hebben een brief binnengekregen op de redactie, die geen twijfels laat. Jij moet nu echt op gaan passen. Ze weten van al je bewegingen van de laatste weken, en ze weten zelfs dat je nu hier bent. Ze vinden er ook geen doekjes om. Hier, lees zelf maar.”

“Stop,” reageerde rechercheur Den Dool met luide stem. “Afblijven, eerst een zak er omheen”, en dan nam hij de brief over met twee vingertoppen aan een hoek, en deed deze in een plastic bewijszak, die hij natuurlijk altijd bij zich droeg. Toen las hij de brief voor.

‘Mol moet stoppen zijn neus in zaken te steken die hem niet aangaan. Aandelek is verboden gebied. Als hij blijft, vertrekt hij daar tussen zes planken, net als vieze Freddy.’

“Dat is brutaal”, sprak Jerry Mol. “Wanneer is die brief bezorgd, en hoe laat?” Albert van Hintum antwoordde terstond.

“Hij werd aan mij geadresseerd bezorgd, per koerier, vanmiddag om kwart over twaalf. Oh, ik vrees dat ik begrijp wat je bedoelt met brutaal. Dat was zeker voordat vieze Freddy aan zijn werkelijke einde kwam?”

Rechercheur Den Dool wilde het gesprek weer overnemen, duidelijk niet gecharmeerd van het feit dat hij totaal werd genegeerd door de twee krantenmannen. Albert van Hintum was de hoofdredacteur van Misdad en Passie, een zeer populair weekblad over bekende misdaden en bijkomende zaken.

Jerry Mol was een soort noodzakelijk kwaad voor de rechercheur, omdat de misdaadjournalist aan zijn onderzoeksteam was toegevoegd door zijn superieuren, zonder enige vorm van overleg. Mol zou een ex-rechercheur van hetzelfde bureau zijn, als waar nu Den Dool werkzaam was, tot hij plotseling ontslag nam en voor zichzelf begon, notabene als freelance journalist, wat niemand van de recherche eenheid had begrepen. Er waren veel vragen over geweest, zeker omdat Mol niet zijn echte naam was en het iedereen werd opgedragen dit geheim te houden, nadat hij dus was ingehuurd om het team bij te staan. Deze zaak was natuurlijk niet hier in dit hotel begonnen.

De zaak liep voor wat Den Dool betrof nu een paar weken, maar het begin stamde al van drie jaar geleden.

De man die zojuist door vergiftiging om het leven was gekomen was Freddy Brink, een tweederangs privé detective die het pad van Jerry Mol al eerder had gekruist. Bij het zien van hem wist Mol direct dat de man weer betrokken was met of bij zaken die te maken hadden met de onderhavige zaak van rechercheur inspecteur Den Dool, de vermissing van de wethouder van ruimtelijke ordening & openbare werken van de gemeente Aandelek, welke tevens loco burgemeester was. Zijn verdwijning was tot op heden nog stil gehouden voor het publiek, maar daar leek nu dan toch een einde aan te gaan komen. Er waren al aanduidingen geweest dat Freddy Brink ook op zoek was naar de wethouder, Frank van Dam, vandaar dat hij al was gelinkt aan dit onderzoek.

Jerry Mol gaf Den Dool geen kans het woord te nemen.

“Toen ik dat misselijke mannetje daar zag zitten wist ik direct dat hij er weer middenin zat met zijn neus, maar nu blijkt dus dat hij er iets te dichtbij heeft gezeten.

We moeten alles van hem onderzoeken, en vergeet niet dat hij ook een boot heeft. Roep nu die hoteleigenaresse maar hier. Ik heb daar iets mee goed te maken. We moeten haar te vriend houden, ze heet Rietveld, net als ik, dus eigenlijk.” Het leek er meer op dat Jerry Mol dit onderzoek leidde, want de rechercheur deed direct wat was opgedragen. Hij ging er direct op af om Jenny op te halen.

3.

“*Ga toch zitten, Jenny, alsjeblieft,” sprak Jerry Mol toen ze bij de tafel gearriveerd was. Jenny had, terwijl zij plaatsnam, direct een gepeperde opmerking klaar.*

“Dank je, meneer Mol, of moet ik zeggen, rechercheur? Is Mol je werkelijke naam, of was dat deel van het bedrog? Ik geloof dat ik je ergens van ken, maar kan er niet opkomen waarvan. Wie is de man die in mijn restaurant gestorven is? En waarom alles zo geheimzinnig. Wanneer kan mijn bedrijf weer terugkeren naar normaal? Jij hebt dat blijkbaar voor het zeggen?” Jerry Mol had haar laten uitspreken en ook van de rechercheur was er geen interruptie geweest. Het was ook Jerry Mol die antwoordde.

“Het spijt me, Jenny, dat ik je niet helemaal waarheidsgetrouw heb behandeld en geïnformeerd. Maar wij zullen je nu het één en ander duidelijk maken. Helaas kunnen we je niet álle details geven, dat zul je wel gaan begrijpen. Punt is dat wij je hulp nodig zullen hebben tijdens dit onderzoek én je moet ons eerst beloven met niemand, absoluut niemand over ons gesprek te praten. Alles wat wij hier zullen bespreken is topgeheim, en je moet weten dat dit van levensbelang is voor meerdere mensen. Ik durf je te vertrouwen. Dit zal jij hopelijk van mij aannemen wanneer ik je vertel wie en wat ik werkelijk ben.” En toen bracht hij Jenny tot een blik van verrassing en verbazing.

“Mijn naam is Jerry Rietveld, ik ben jouw achterneef, maar ik ben ook commissaris van politie.” Nu zag hij ook rechercheur Den Dool, eerst verbaasd, en dan een soort van boos naar hem kijken. Jerry ging gewoon door.

“Ik werk voor een speciale eenheid waarover ik dus geen verdere informatie kan geven.

Ik ben de zoon van de zoon van jouw oom Herbert Rietveld, de voormalige minister van justitie van ons land.

Herbert Rietveld is zoals jij wel zult weten hier in Aandelek geboren en getogen en was hier vóór zijn ministerschap vele jaren een gerespecteerde wethouder van ruimtelijke ordening & openbare werken.

Zoals je waarschijnlijk ook wel zult weten is Herbert Rietveld vorig jaar om het leven gekomen door een tragisch, maar ook geheimzinnig verkeersongeval.” Jenny kon niet wachten en interrompeerde.

“Wat? Hoe zit het dan met mijn vader? Wat betekent dit? Heeft de dood van mijn vader hier dan ook mee te maken? Ik heb nooit geloofd in zijn zogenaamde zelfmoord. Nooit is er naar mij geluisterd. Je moet het mij vertellen. Heeft de dood van mijn vader hier ook mee te maken? En heeft het feit dat ik de grond van het halve dorp hier heb geërfd er misschien ook mee te maken? Mijn god, wat is hier eigenlijk de waarheid. Oh, en nu denk ik ook aan mijn vaders beste vriend, Ruud Klooster. Die was ook ineens verdwenen en was niet eens op mijn vaders begrafenis, iets wat voor mij tot op de dag van vandaag nog onbegrijpelijk is. En Frank van Dam, de loco burgemeester? Ook vermist. Wat is hier allemaal aan de hand? Ik weet nu ook ineens waar ik jou van ken. Jij zat drie klassen hoger dan ik op de Havo. Ik wist trouwens niet eens je naam, en dat je in de verte familie van mij was wist ik ook niet. Er woonden in die tijd wel meer mensen in het dorp met de achternaam Rietveld, maar zonder familierelatie met mij.” Terwijl Jenny van radeloosheid haar hoofd liet zakken, nam Jerry, commissaris Rietveld, het gesprek weer over.

“Nogmaals, het spijt me Jenny, maar wij kunnen je niet alles vertellen, niet nu en zeker niet hier. Om je in ieder geval een beetje overzicht te geven, en je ook iets meer gerust te stellen, moeten wij ons gaan verplaatsen.

Ik heb ook rechercheur Den Dool hier het één en ander uit te leggen en te bekennen. Ik ben bereid het hotel en alle faciliteiten vrij te geven, maar wij zullen de komende uren jouw tijd en beschikbaarheid op moeten eisen. Kun jij je vrij maken van je werkzaamheden hier?”

Jenny was al blij dat het hotel weer normaal zou kunnen functioneren, dus ze knikte slechts haar hoofd en wachtte tot Jerry weer verderging.

“Ok, je kent de woonboerderijen van jouw oom en mijn achter-oom, Herbert Rietveld, hij bezat er twee. Eén van die twee boerderijen is natuurlijk nagelaten aan zijn zoon, de andere echter aan mij. Waarom? Dat moet ik je nog even schuldig blijven.

Wij gaan nu naar die laatstgenoemde woonboerderij, en daar zullen wij een uitvoerig gesprek hebben. Rechercheur Den Dool blijft hier, want die zal het onderzoek naar de dood van Freddy Brink verder voeren. Ga jij nu maar zorgen dat je hotel en restaurant weer optimaal kunnen functioneren. Wij zien elkaar dan buiten. Is een half uur genoeg, denk je?” Jenny knikte slechts weer, stond al op en liep zonder nog een woord te zeggen het restaurant uit.

Rechercheur Den Dool begon de geheimzinnigheid omtrent Jerry Rietveld, alias Jerry Mol nu ook te begrijpen, en begreep nu dus ook dat er veel voor hem verzwegen werd toen hem werd verteld dat de toen zo genoemde misdaadjournalist aan zijn team zou worden toegevoegd. Hij begreep nu dat de man dus eigenlijk zijn tijdelijke baas was.

Eenmaal aan de tafel van de keuken van de statige boerderij, kon Jenny duidelijk zien dat er de laatste tijd iemand op de boerderij had gewoond. Jerry begreep door haar rondkijken haar gedachten en begon het haar duidelijk te maken.

“Ik zie je rondkijken en ik denk dat ik weet wat je denkt, Jenny. Ik zal het je vertellen. Ik heb hier regelmatig verbleven het laatste jaar.

De reden daarvoor is dat de boerderij volledig afgelegen ligt van het dorp en zijn bewoners, en het bereikbaar is zonder het dorp zelf te betreden. Ik zal je zoals beloofd zoveel mogelijk vertellen, maar je moet begrijpen dat bepaalde zaken in ieder geval voorlopig nog, geheim zullen worden gehouden.

Dit hele verhaal kent zijn begin, wat mij betreft, al drie jaar geleden, toen ik, door mijn afkomst, én het feit dat ik werkzaam was voor de speciale eenheid waar ik je eerder over heb ingelicht, werd benaderd.

Drie jaar geleden vond jouw vader op zo tragische wijze de dood, en ja, dit was zeker geen zelfmoord. Ik vertel je daar later over. Jouw vaders vriend, Ruud Klooster, verdween rond diezelfde tijd.

Niemand weet tot op dit moment het hoe wat of waarom over zijn vermissing. Wij weten wel dat jouw vader en zijn vriend een eigen geheim onderzoek aan het voeren waren. Jouw vader was er achter gekomen dat er hier en in de wijde omgeving onregelmatigheden waren bij de koop- en verkoop van land en gebouwen.

Dit hele onderzoek van jouw vader en zijn vriend zou een ongelooflijk en groot schandaal hebben blootgelegd wanneer dit in de publiciteit zou zijn gekomen, met benoeming van namen van veel belangrijke mensen en functionarissen. Deze functionarissen, niet alleen van dit dorp en andere dorpen in de omgeving zijnde, maar zelfs van binnen de regering van ons land, én mogelijk zelfs andere landen. Het is niet zover gekomen vanwege de dood van je vader en de verdwijning van zijn vriend, maar sinds dat moment is dit onderzoek gestart en heb ik de leiding daarover gekregen.” Jenny kon niet meer wachten.

“En hoe zit dat dan met de dood van mijn vader? Ik wil het nu weten, anders kun je mijn hulp op je buik schrijven. En nog wat. Ik zag eerder in je paspoort dat je direct uit Bangkok was overgekomen.

Wat heeft dat dan in godsnaam te betekenen?” Jerry glimlachte, en bewonderde de strijdlust en intelligentie van zijn tafelgenote.

“Ik denk dat wij jou maar officieel aan onze groep moeten toevoegen, haha. Je praat als een echte rechercheur. Maar goed, serieus nu weer.

Over je vaders dood kan ik je helaas nog geen mededelingen doen, ook in het licht van jouw veiligheid, welke voor mij ten alle tijden bovenaan zal staan. Het enige wat ik je kan vertellen voor nu, is dat je vader geen zelfmoord heeft gepleegd, maar is vermoord. Het feit dat ik de laatste week in Bangkok was, heeft te maken met de verdwijning van jouw vaders vriend.

Wij vermoeden dat het mogelijk is dat hij direct nadat hij van de dood van jouw vader had vernomen, is gevlucht naar het buitenland. Bangkok is een sterke mogelijkheid, omdat hij daar verschillende keren op vakantie was geweest. Alhoewel ik wel sporen heb gevonden, en in ieder geval weet dat hij daar de dag na jouw vaders dood is aangekomen, heb ik verder niets kunnen vinden, en weten we ook niet of hij daar überhaupt nog steeds is, of zelfs of hij nog in leven is.” Jenny nam nu echt de houding van een onderzoeker aan.

“En hoe zit dat dan met het verkeersongeval van mijn oom? Was daar ook opzet in het spel? En de vermissing van wethouder Van Dam? Wethouder van ruimtelijke ordening en openbare werken, na mijn oom, en tevens locoburgemeester van Aandelek? Dat kan allemaal geen toeval zijn. En wat verwachten jullie van mij dan wel? Ik weet niets maar dan ook niets van al deze zaken af. Waarom zeg je dat jullie mijn hulp kunnen gebruiken?” Jerry glimlachte weer en probeerde Jenny ietwat gerust te stellen.

“Rustig nu, Jenny. Laat mij jou voor zover als het gaat het volledige plaatje geven.

En wees bewust van het feit dat jij misschien veel meer weet dan je denkt. Dat zal jou zeker de komende dagen duidelijk worden, ik beloof het je.” Jenny berustte en liep naar het aanrecht om koffie te zetten.

“Nee, daar heb ik al voor gezorgd Jenny. Kom weer zitten,” En toen pakte hij twee koffiemokken van het dienblad op tafel en schonk koffie in uit de thermosfles die daar ook al had klaargestaan. Hij schoof daarbij het suikerpotje en het melkkannetje richting Jenny en ging verder met zijn relaas.

“We moeten helaas een beetje vaart maken en daarom zal ik ons gesprek nu afronden met je te vertellen wat wij van je vragen. Maar daarvoor moet ik je eerst nog iets uitleggen over ons onderzoek. Allereerst dit.

Voor de uiterlijke schijn voor publiek en wie dan ook, doen rechercheur Den Dool en zijn mensen het onderzoek naar de dood van Freddy Brink als ware dit een op zichzelf staand onderzoek. Natuurlijk weten wij allang dat deze moord wel degelijk met ons grote onderzoek te maken heeft. Freddy Brink was een privé detective die vreemd genoeg overal opdook in diverse fases van mijn onderzoek.

Nu, met zijn dood, maakt dit het ons mogelijk meer te weten te kunnen komen over zijn opdrachtgevers en wat al niet meer. Ik weet dat dit een beetje morbide klinkt, maar het is simpelweg een bijkomend feit waar wij niet ongelukkig mee kunnen zijn. Dan wat wij van jou vragen.

Natuurlijk beslis jij zelf of je tot dit alles bereid bent, maar ik moet je helaas ook vertellen dat ik denk dat het, zeker in de nabije toekomst, onmogelijk zal zijn je van dit alles te onttrekken. Jij bent immers één van de grootste grond- en onroerend goed bezitters van dit dorp.

In ieder geval wil ik je nogmaals verzekeren dat er alles aan wordt gedaan, en geen middelen onbenut zullen worden gelaten, om jouw veiligheid én de veiligheid van jouw personeel te verzekeren.” En daar kwam het bewijs van de slimheid, maar ook realiteitszin van Jenny.

“Doe dat alsjeblieft niet, Jerry. Net zo goed als jij dit weet, weet ik ook dat jij niemands veiligheid kan garanderen. Maar, ik zeg je nu, dat kan mij niets schelen. Ik wil het verhaal van mijn vader, zijn familie en zijn vrienden weten. Ook wil ik weten of alles wat ik bezit rechtmatig verkregen is. Als dit niet het geval zal blijken te zijn zal ik er direct afstand van nemen, wat het ook mag zijn. Ik doe alles wat jullie van mij zullen vragen.” Jerry glimlachte maar weer eens.

“Wees niet bang, Jenny. Dat kan ik je al wel verzekeren. Alles wat jij bezit is rechtmatig verkregen en is jouw rechtmatig eigendom. Daar heeft jouw vader voor zorggedragen en ik kan je nu ook al verzekeren dat jouw vader niets te verwijten valt, en dat hij geen deel heeft uitgemaakt van wat voor misdadig plan of handelen dan ook. Jouw vader is als een held gestorven, geloof mij.

Wat wij van jou vragen is gewoon je werk te doen en op momenten dat wij vragen hebben ons te woord te staan. Ook zal ik jou soms vragen mij te vergezellen en jou vragen naar herinneringen of voorvallen uit het verleden. Ik kan daar wederom nu niet in detail op ingaan, maar geloof me, ik hou je op de hoogte zoveel als dit maar mogelijk is.

Wij hebben trouwens het volgende plan bedacht voor mijn aanwezigheid in jouw hotel. Ik wil namelijk jouw hotel als mijn voorlopig vaste verblijfplaats maken, mede omdat ik zelf wil zorgdragen voor jouw en ieders veiligheid.

In het dorp kennen verschillende mensen mij uit het verleden en het is dus onmogelijk een valse identiteit aan te blijven houden. Het plan is het volgende.

Het gaat bekend worden dat ik één van de woonboerderijen van wijlen Herbert Rietveld heb geërfd, wat trouwens dus ook in werkelijkheid zo is. Sommige mensen in dit dorp weten dit ook al wel. De reden waarom juist ik één van de woonboerderijen van wijlen Herbert Rietveld heb geërfd gekregen moet ik je vooralsnog schuldig blijven, in verband met het onderzoek.

Morgen al wordt het hier op het erf een drukke bedoening van werklui en materieel die de boel hier ogenschijnlijk gaan verbouwen. Er zal ook een groot billboard worden geplaatst met de mededeling van de bouw van een hersteloord voor mensen die geconfronteerd zijn met een burn-out. Op het bord zal zichtbaar zijn dat ik de opdrachtgever en projectleider ben. De voorspelde ingebruikname van het complex ligt een jaar vooruit en zal mijn tijdelijke vestiging in het hotel verklaren. Hierdoor kunnen wij ook meetings houden in het hotel, onder de noemer van het project, maar in werkelijkheid gewoon bezig zijn met ons onderzoek. Je moet weten dat wij ervan overtuigd zijn dat de groep die zich schuldig maakt aan de onderhavige misdaden zich nog steeds redelijk veilig voelt.

Dit is ook de reden waarom we zoveel mogelijk zaken voor het publiek gescheiden willen houden, zoals de moord op de privé detective, Freddy Brink.

Ook zullen we zaken die nog niet bij het publiek bekend zijn zo lang mogelijk verborgen zien te houden en het soms ook zullen laten lijken dat aan een bepaalde zaak niet meer actief wordt gewerkt. Ik was dan ook zeer verbaasd dat jij wist van de vermissing of verdwijning van Frank van Dam, maar jij zal, in jouw positie wel meer ter ore komen dan de gemiddelde inwoner van het dorp. Het begint nu allemaal erg ingewikkeld te worden en ik stel dan ook voor nu terug te keren naar het hotel en eerst alles maar weer eens een normaal uiterlijk vertoon te gaan geven. Wij zullen gelegenheid genoeg hebben, de komende tijd, om met elkaar te praten.

Verder, zoals ik al zei, doe je gewoon je normale dingen. Kun je hier voorlopig mee leven Jenny?" Jenny knikte slechts weer en stond al op om te vertrekken.

4.

H*et was negen uur in de avond en in het restaurant van het hotel was er een normale ronde voor het diner geweest.*

Wel was het wat drukker dan normaal. Al vroeg waren de eerste gasten aanwezig geweest, dus ook al vroeg was het restaurant weer leeg. Jenny had zichzelf die avond de functie van barvrouw in de hotelbar gegeven, en Peter, die normaal achter de bar stond deed de bediening aan de tafeltjes. De bar was drukbezet deze avond. Een aantal dinergasten hadden zich na het eten naar de bar verplaatst en er waren ook de gebruikelijke bargasten vanuit het dorp. De bar was vrijwel volledig bezet met een stuk of vijf gasten die er bijna iedere avond verbleven, en wat andere gasten uit het hotel. Dat was namelijk echt bijzonder. Sinds het hotel die dag weer was vrijgegeven had het hotel vier nieuwe gasten verwelkomd. Eén paar, man en vrouw, en nog twee single gasten, één man en één vrouw. Jenny vond het maar wat geheimzinnig. Nooit eerder in november hadden ze zoveel gasten gehad. Commissaris Jerry Rietveld zat op een kruk aan de uiterste rechterkant van de bar. Jenny sprak hem met fluisterende toon aan.

“Vier nieuwe gasten, sinds het hotel vanmiddag weer werd vrijgegeven. Dat is niet normaal, ik heb je al eerder verteld, we hebben nooit gasten in november.” Jerry had zijn antwoord al klaar.

“Wees niet bezorgd, Jenny. Mijn mensen zijn al bezig deze gasten te checken, maar het kan heel goed te maken hebben met simpele sensatiezucht, en dus niets te betekenen hebbend. Zeg, die Harry, bij de deur. Slaapt die weleens? Ik zie hem altijd en overal.” Jenny glimlachte.

“Harry is onze duizendpoot en heeft zijn eigen kamer hier. Hij maakt zijn eigen uren en zorgt zelf voor zijn vervanging aan de deur wanneer dit nodig is. Ik heb geen omkijken naar hem, vertrouw hem met mijn leven, en hij? Hij houdt van dit hotel en zijn belangrijkheid voor ons hotel. Hij heeft geen familie, slechts een paar barvrienden hier, waarmee hij op vrijdagavond aan de bar zit. Verder alleen maar werk. Ik denk dat hij niet meer dan vier uur per nacht slaapt, maar zeg er niets van, en zeg hem vooral niet een paar uur voor zichzelf te nemen, want dat is de enige manier om hem boos te krijgen.” Jerry was gerustgesteld met dit antwoord en bepaalde tegelijkertijd de man aan zijn onzichtbare hulpgroep toe te voegen. Toen werd de kruk links van Jerry ingenomen door een man die eerst aan de andere hoek van de bar had gezeten en ogenschijnlijk één van de vaste bargasten was. Zijn eerste zin bracht direct een verrassende blik op het gezicht van zowel Jerry als Jenny.

“Hallo Jerry, lang niet gezien. Ken je mij nog?” Jerry keek de man aan en dacht na. Jenny had daarvoor geen tijd nodig, zij kende de man immers van zijn dagelijks bezoek aan haar bar. Het was Piet Blom, de plaatselijke rijwielhandelaar. Hij moest, dacht Jenny, van ongeveer dezelfde leeftijd als Jerry zijn. Jerry was nog steeds in gedachten en de rijwielhandelaar ging gewoon verder.

“Ik heb gezien dat je grote plannen hebt met de boerderij van Jenny’s oom? Wil je ook aan mij denken als je misschien fietsen nodig hebt daar? Je kan ze kopen of huren, en als het een leuk aantal is kunnen we er ook nog een onderhoudscontract aan koppelen. Breng ik je nu tot waar je zo hevig over na zit te denken? Ik heb vroeger blijkbaar weinig indruk op je gemaakt, alhoewel we toch aardig wat kwajongensstreken hebben uitgehaald, haha.” Nu werd het Jerry dan toch eindelijk duidelijk.

“Piet, Piet Blom, verdraaid. Sorry man, ik had je niet herkend. Jij weet toch waarschijnlijk ook wel dat ik al meer dan twintig jaar weg ben uit het dorp. Hoe gaat het met je?

En ja, natuurlijk zal ik aan je denken als we fietsen nodig hebben, en dat is eigenlijk niet eens een rare gedachte.

Maar laat mij eerst wat te drinken voor ons bestellen. Jenny, nog een keer van hetzelfde voor Piet en mij?” Jenny draaide zich al om en liep richting de tap om een biertje te tappen voor de mannen. Toen ze weer terug bij ze was en de biertjes voor hen op de bar zette was er een derde man die zich bij Jerry en Piet voegde, maar deze klonk minder vriendelijk.

“Kijk daar eens. Jerry Rietveld. Komt hier even laten zien wat een grote man hij wel niet geworden is, met zijn kapitalistische verwenoord voor rijkelui. En natuurlijk is Pietje Blom er als de kippen bij om mee te profiteren.” Deze keer hoefde Jerry niet lang na te denken.

“Hallo Jimmy. Ook een biertje? Misschien hou je dan even je snavel dicht. Jenny, nog één alsjeblieft, en met een rietje, Jimmy morst nogal.” Piet Blom kon er wel om lachen, maar de man voor wie het bedoeld was had andere gedachten.

“Laat maar Jenny, ik drink niet van iedereen en ben heel goed in staat mijn eigen drank te kopen.” Hij nam toen plaats aan de bar, links van Piet Blom, die nu dus tussen de andere twee mannen in zat. Toen richtte Jimmy zich weer tot Jenny.

“Wat was dat hier allemaal vandaag in het restaurant, Jenny? Een dode hoorde ik? Ik hoorde ook dat er nogal wat geheimzinnigheid bij rondwaarde? Een verslikking en verstikking hoor je hier, en een vergiftiging hoor je daar. Wat is het verhaal?

Ik schrijf graag de waarheid, zeker bij een geval als dit. Kende je de man? Hij was hotelgast hoorde ik ook? Veel gasten heb je voor november, nietwaar?” Jimmy de Groot was de enige journalist en eigenaar van de plaatselijke krant, die slechts drie keer per week uitkwam in het dorp en dertien omringende gemeentes en al jaren vocht en ploeterde voor zijn bestaan.